

Srīa Suhotra Swami

Pán Nityánanda

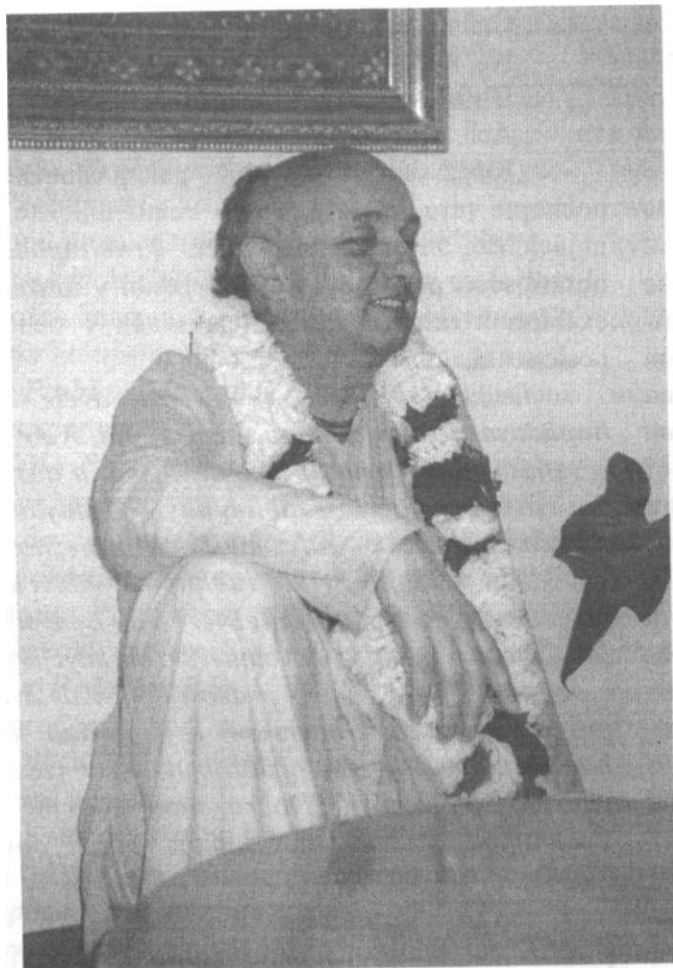
^s**Srī Caitanya-caritāmṛta, Ādi-līla, 1. kapitola, verš 44**

Tuto přednášku bylo možno slyšet v Hare Kṛṣṇa centru v Heidelbergu 3.3.1985

*yadyapi āmara guru - caitanyera dām
tathapi jāniye āmi tāñhāra prakāṣa*

Ačkoliv vím, že můj duchovní mistr je služebníkem *Srī Caitanyi*, znám Ho také jako úplnou manifestaci Pána.

VÝZNAM: Každá živá bytost je v základě služebníkem Nejvyšší Osobnosti Božství a duchovní mistr je také Jeho služebník. Přesto, duchovní mistr je přímá manifestace Pána. S tímto přesvědčením může žák pokročit ve vědomí *Kṛṣṇy*. Duchovní mistr se neliší od *Kṛṣṇy*, protože je manifestací *Kṛṣṇy*.

Pán *Nityánanda*, Jenž je Samotný *Balarāma*, první přímá manifestace *Kṛṣṇy*, je původní duchovní mistr. Pomáhá Pánu *Kṛṣṇovi* v Jeho zábavách a je služebníkem Pána.

Každá živá bytost je věčně služebníkem *Srī Kṛṣṇy Caitanyi*; proto duchovní mistr nemůže být ničím jiným, než služebníkem Pána *Caitanyi*. Věčná činnost duchovního mistra je zvětšovat službu Pánu tím, že trénuje žáky v postoji služby. Duchovní mistr se nikdy nepředstavuje jako Samotný Nejvyšší Pán; je považován za Pánova představitele. Zjevená písma zakazují komukoliv předstírat, že je Bůh, ale pravý duchovní mistr je nejvěrnějším a nejdůvěrnějším služebníkem Pána, a proto si zasluhuje stejnou úctu jako *Kṛṣṇa*.

Duchovní mistr je manifestací **Šri Nityánandy Prabhua**, Jenž je považován za původní manifestaci guma, duchovního mistra. Na **Goloce**, v duchovním světě, je Pán **Balaráma (Baladeva)** pivní expanzí **Srí Krsny**. Tatáž osobnost se zjevuje s Pánem **Caitanyou** - Pán **Caitanya** je **Krsna**, Jenž se objevil v roli **Krsnova** oddaného, ačkoliv je **svayam bhagaván**, Nejvyšší Osobnost Božství. Teď se můžeme divit: „Proč to **Krsna** udělal? Proč se Bůh zjevuje v podobě oddaného Boha?“ To vysvětluje **Šrlla Prabhupáda** - když se **Krsna** zjevil před pěti tisíci lety, neskrýval, že je Nejvyšší Osobnost Božství. **Krsna** Samotný se zjevil s veškerým Svým majestátem, všemi Svými oddanými,... Samozřejmě, na zemi bylo mnoho darebáků, kteří nechtěli přijmout, že **Krsna** je nejvyšší. Proto s **Krsnou** bojovali a **Krsna** je zabil. Tyto zábavy jsou známé. Ale pro Své oddané, jako je **Arjuna**, na bitevním poli **Kuruksetra** vyslovil **Bhagavad-gítu**. A v **Bhagavad-gítě** řekl:

„sarva-dharmán parityajya

mam ckatit šaranam vraja - jen se Mi odevzdej, zanech všech jiných ohledů, neboj se o nic jiného, jenom se odevzdej Mně - a Já tě ochráním před všemi hříchy

ahath tvárh sarva-pdpebhyo

moksayisámi má šucah - tím, že Mi budeš sloužit bez jakýchkoliv jiných podmínek, budeš ochráněn a očištěn.“ Toto řekl **Krsna Arjunovi**, a tato slavná kniha, **Bhagavad-gítá**, byla předávána po staletí po **Krsnově** odchodu z tohoto hmotného světa. Ale pochopení toho, co **Krsna** myslel, když řekl: „sarva-dharmán parityajya - jen se odevzdej Mně“ bylo ztraceno. Po staletích po odchodu **Krsny** začala **Kali-yuga**, tento věk velké zmatenosti, více a více postupovat. Pokud znáte něco z indické historie, pak víte, že potom, co **Krsna** opustil tuto planetu, mezi **bráhmany**, neboli kněžími, kteří mají chránit **védské** poznání, vznikly různé školy, různá filozofická pochopení, nazývané **sad darsan**.

Mezi těmito šesti školami je **brahma-mimámsá**, což je ve skutečnosti filozofie vědomí **Krsny**, filozofie **Vyásadeva**, který je autorem **Ved**. To tedy existuje, ale to je jen jedna filozofie.

Pak byla filozofie **nyáyi**, kterou předložil **Gautama Rsi**. **Nyáya** je jednoduše logika, argumenty. Logické argumenty. **Nyáya** filozofové si rádi hrají se slovy. Takže například **sarva-dharmán parityajya** na takovém jednoduchém výroku **Bhagavad-gíty nyáya** filozof hledá druhý, třetí, čtvrtý, pátý význam každého

slova a pak může dojít k úplně jinému významu celého verše, což může znít: „Neodevzdávej se **Krsnovi**, to **mám** znamená mně nebo tobě nebo komukoliv.“ Tímto způsobem žonglování se slovy přichází **nyáya** filozofie ke svým vlastním závěrům. To, co jsem vysvětloval o tom verši, není **nyáya** filozofie, jen jsem dal příklad, co dělají. Mají vlastní filozofické závěry, které jsou neosobní, a celé se to zakládá na logických argumentech. To je jeden druh filozofie.

Další je **vaišesika**, atomická teorie. Tu předložil světec **Kanada** a ten říkal, že konečnou pravdou jsou atomy. Moderní vědci také říkají stejnou věc - konečná pravda je rozbít všechno na nejmenší částičky, a to je realita - atomy.

Pak byla **sáňkhya** filozofie, předložená filozofem **Kapilou**, ne tím **Kapilou** ze **Šrímad-Bhágavatamu**, tohle byl někdo jiný. On říkal: „Celý svět je v konečném smyslu dualita **prakrti** a **purusi**, ducha a hmoty, které jsou zkombinovány. A tato dualita těchto dvou protikladů drží všechno na místě.“ Existuje čínská filozofie, taoismus, což je také něco takového. Oni věří ve dva protiklady, všechno jsou v konečném smyslu protiklady. **Sáňkhya** filozofie není úplně totéž, ale něco takového. Konečná realita je **prakrti** a **purusa**, hmota a duch, ale jejich závěr je také neosobní.

Pak **yoga** od **Pataňjaliho** - **yoga šutry**. Tato filozofie znamená sedět, provádět odříkání, dokud nezrealizujete Boha v srdci, a pak splynete s Bohem v srdci. To je také víceméně neosobní. V **yoga sútrách** sice existuje něco, co by mohlo být považováno za nějaké osobní pochopení, ale je to velmi nejasné a není v tom žádné učení služby nebo něčeho takového, je to všechno jen meditace.

Pak existuje **karma-mimámsá** od **Jaiminiho**, to je filozofie zbožné práce, dobrých činů. Dokonce i Ježíš Kristus to zavrhuje. V Bibli jsou výroky jako: „samotnou práci nemůžeš přijít k Bohu“. To je tedy filozofie **karma-mlmámámsá** - vykonávej své dobré skutky, následuj pěkně písma a dělej všechny zbožné činnosti, které **Vedy** doporučují, a pak tě Bůh musí přijmout. To je jejich pojetí - stejně jako když pracujete pro nějakou společnost, na konci týdne vám ta společnost musí zaplatit. To je jejich pojetí - následovat předpisy, být dobrým člověkem, vykonávat zbožné činnosti, a pak se vám Bůh musí odměnit.

Existovaly tedy tyto různé filozofie, které učili **bráhmanové**. Tímto způsobem se **bráhmanové** mezi sebou rozdělili a stali se také

velice pyšnými a arogantními - pyšní na své filozofické učení, a tímto způsobem s nimi třída *ksatriyů* byla nespokojená. Takže o něco později ze třídy *ksatriyů*, neboli válečníků a králů, vzešla filozofie buddhismu. Pán *Buddha* je synem krále, on tedy učil buddhistickou *dharmu* a mnoho *ksatriyů* opustilo své místo ve *varnášrama dharmě* a následovali *Buddhu* a zřekli se celého světa. „Povinnosti jsou k ničemu“, to učil Buddha. „*Varnášrama dharmu* a povinnosti jsou nanic, *Vedy* jsou k ničemu, poslouchat *bráhmany* je zbytečné, jejich argumenty jsou k ničemu.“ Všichni byli zklamaní, takže Buddha měl mnoho následovníků. Protože ve skutečnosti to bylo k ničemu. *Ksatriyové* nebyli inspirováni následovat takové *bráhmany*.

A podobně *vaišyové* nebyli inspirováni následovat takové *bráhmany* a *ksatriyc*, takže pak měli svého vlastního filozofa jménem *Mahávlra*, který učil *jainismus*. Tímto způsobem byla Indie velmi nejednotná. Mnoho nových náboženství, nových pojetí - a stará *védská* kultura velice zeslábla. Tak lidé ztratili

pochopem co to znamená odevzdat se *Krsnovi*. Co tím *Krsna* myslel? Měh mnoho spekulativních pojetí, co to znamená.

Proto se zjevil *Srí Caitanya Maháprabhu* - *Srí Krsna* v láskyplné extatické náladě *Šrimañ Rádhárám*. Zjevil se před pěti sty lety, ačkoliv je *Krsna* Samotný, přišel, aby ukázal všem, co myslel, když řekl před čtyřmi a půl tisíci lety: „Jen se odevzdej Mně, *sarva-dharmán parityajya* .“ Proto se *Krsna* Samotný, *svayam bhagaván*, zjevil v tomto světě jako *Srí Caitanya Maháprabhu*. A podobně, když přišel Pán *Caitanya*, *Krsnův* bratr *Baladeva*, Jeho první expanze v duchovním světě, se také zjevil, jako Jeho bratr, Pán *Nityánanda*. Pán *Nityánanda*, jak je zde vysvětleno, jedná jako první duchovní mistr, první manifestace duchovního

mistra. Protože milostí Pána *Nityanandy* - *nitái pada kamala* - milostí Jeho lotosových nohou můžeme získat milost Pána *Caitanyi*. Pán *Nityánanda* je ve skutečnosti velmi agresivní. *Srí Caitanya Maháprabhu* přišel ze Své milosti, aby zachránil všechny podmíněné duše tím, že přijal roli oddaného, ale přesto je Pán *Caitanya* velmi vysoko a je obtížné Ho dosáhnout, protože je stále Nejvyšší Pán, ačkoliv je tak milostivý. Ale protože Pán *Caitanya* přijímá velmi vznešenou roli čistého

oddaného *Krsny*, nestýká se jen tak s hlupáky a darebáky tohoto věku. Není tak levný. Chce-li někdo následovat to, co dává, je Pán *Caitanya* velice milostivý, ale je-li někdo hlupák, darebák, oddaný hříšným činnostem, oddaný bláznivým filozofiím, dělá přestupky, s takovými lidmi se Pán *Caitanya* nebude stýkat. Ale Pán *Nityánanda* bude. Půjde kamkoliv, aby šířil slávu svatého jména. Bude se stýkat s kýmkoliv, nedělá rozdíly, to je zvláštní rys Jeho milosti. Dává stejnou milost jako *Caitanya Maháprabhu*, ve skutečnosti je stejně mocný jako Pán *Caitanya*, ale jedná jako služebník *Caitanyi*

Maháprabhua tím, že chodí všude a rozdává svaté jméno *Krsny*. Tímto způsobem jedná jako původní duchovní mistr, manifestace *Krsnovy* milosti.

Podobně duchovní mistr, který se objevuje jako *diksá guru* nebo *šiksá guru* v duchovní posloupnosti, která přichází od *Caitanyi Maháprabhua*, je zmocněn Pánem *Nityánandou*, aby zachraňoval ty nejpokleslejší hlupáky a darebáky, kteří se oddávají různým hříšným činnostem a nesmyslným ideám. A je také zmocněn Pánem *Nityánandou*, aby znal důvěrný plán Pána *Caitanyi*, jak zachránit podmíněné duše. To je vztah mezi Pánem *Nityánandou* a Pánem *Caitanyou Maháprabhuem*. Pán *Caitanya* je velmi záhadný. Vědomí Pána *Caitanyi* je velice hluboké, nekonečně hluboké a nekonečně vznešené, pro

Lotosová chodidla Pána Nityanandy

kohokoliv jiného je velice obtížné pochopit důvěrné nálady Pána *Caitanyi*, ale Pán *Nityánanda* jim rozumí úplně. Oni spolu sdílí tyto nálady. A navíc Pán *Nityánanda* rozdával tuto náladu každému a pomáhal oddaným pochopit náladu Pána *Caitanyi*. Mají velice důvěrné spojení.

Pán *Nityánanda* se zjevil asi osm let před zjevením *Šri Caitanyi Maháprabhua*, tak jako Pán *Balaráma* se zjevil osm dní před zjevením Pána *Krsny*. Pán *Nityánanda* se tedy zjevil osm let před zjevením Pána *Caitanyi* ve vesnici jménem *Ekacakra*. Jeho otec byl *Hádái Pandita* a Jeho matka byla *Padmávafi*. *Hádái Pandita* je ve skutečnosti *Mahárája Dašaratha*, otec Pána *Rámacandry*, *Laksmána*, *Bharaty* a *Šatrughny*, čtyř *visnu-tattva* bratří, kteří se zjeví ve *Dvápára-yuze*. *Mahárája Dašaratha* byl otcem těchto čtyř inkarnací Boha. Tentýž *Dašaratha* se zjevil jako *Hádái Pandita* a *Kaušalya-devi*, *Dašarathova* královna, se zjevila jako *Padmávafi*. Pán *Nityánanda*, *Balaráma*, je samozřejmě tentýž *Laksmána*, bratr Pána *Rámacandry*. *Mahárája Dašaratha* byl velice připoutaný ke svým synům, zvláště k Pánu *Rámacandrovi* a *Laksmánovi*. Stejný druh připoutanosti se projevil u *Hádáie Pandita*. Byl prý jako stín svého syna, kamkoliv šel jeho syn, otec šel také. Nemohl snést ani na okamžik, když byl jeho syn z dohledu. Když musel něco dělat, bral vždycky s sebou syna a stále se ohlížel, jestli tam je, když s někým mluvil, vždycky se díval, kde je jeho syn. Byl vehce připoutaný, celý jeho svět byl Pán *Nityánanda*. Tímto způsobem Pán *Nityánanda* prožíval dětství - šťastný domov, rodiče k Němu byli velmi připoutaní, dávali Mu cokoli chtěl. Pak jednoho dne přišel k jejich dveřím jeden *sannyási* a žebral. *Hádái Pandita* byl velice zbožný *bráhmana*, pozval tedy *sannyásina*: „Pojď dál, dám ti cokoli budeš chtít.“ Sloužil mu a *sannyási* potom, co přijmul jeho službu, řekl: „Chtěl jsem tě vlastně požádat o jednu věc.“ *Hádái Pandita* řekl: „Cokoli, okamžitě ti to dám.“ Pokud znáte příběh *Maháráje Dašarathy*, když přišel *Visvámitra*, příběh je stejný. *Sannyási* řekl: „Jdu na pouť na svatá místa a nemám *brahmací* služebníka, který by se staral o mé potřeby, ale tvůj syn je velmi dobrý. Vzal bych Ho s sebou na pár dní. A pak Ho přivedu zpátky.“ *Hádái Pandita* řekl: „Nežádáš mě o mého syna, žádáš mě o mou duši.“ Byl úplně zničený a velmi naříkal, protože dal *sannyási* slib a nemohl ho porušit, to by bylo vážné porušení *védských* pravidel. Jeho život by tak byl zničen urážkou svaté osoby. Nemohl vzít

zpět dar, který slíbil, ale zároveň tím darem byl jeho vlastní syn, ke kterému byl nejvíce připoutaný. Pak šel za svou ženou *Padmávafi*: „Podívej, co jsem teď udělal. Nevědomky jsem slíbil tomu *sannyási* našeho syna, co si o tom myslíš?“ A ona řekla: „*Prabhu*, cokoli chceš ty, chci i já.“ Pak přišel k *sannyási* a řekl: „Dobrá, dám ti svého syna.“ *Sannyási* tedy vzal Pána *Nityánandu* s sebou. *Hádái Pandita* už nemohl jít, jeho žal byl tak silný, že neustále plakal, a dokonce kámen a dřevo roztávalo v jeho domově. Nakonec zemřel, protože nemohl žít bez svého syna. Tímto způsobem byl Pán *Nityánanda* osvobozen od pout k rodinnému životu, k rodině - matce, otci. *Sannyási* ho vzal na pouť na svatá místa a nakonec přišli do *Mathury*, do *Vrndávanu*. Ve *Vrndávanu* se úplně dostal do nálady *Balarámy*. Všude volal: „Kde je *Krsnal* Kde je *Krsnal* Kde je Můj bratr?“ Nejedl nic, jen když Mu někdo donesl nějaké mléko, ale nikdy o nic nepožádal. Tak jen bloudil lesem *Vrndávanu* jako šílenec dny a týdny - nejedl a jen volal: „Kde je *Krsnal* Kde je Můj bratr?“, ve dne v noci takto volal.

V té době v Bengálsku, v *Navadvipu*, Pán *Caitanya Maháprabhu* začínal své *saňkirtanové* zábavy. Bylo to když byl Pán *Caitanya* starý asi šestnáct nebo sedmnáct let. Jako hospodář začal *harináma-saňkirtanové* hnutí se *Srivásem Thákurcm*, *Gadádharcm Panditem*, *Advaitou Ácáryou* a mnoha dalšími. Tyto zábavy tedy probíhaly a Pán *Caitanya*, ačkoliv o tom nikdo z oddaných kolem Něho nevěděl, si myslel: „Stýská se Mi po Mém bratrovi.“ Ale nikdo to nevěděl. Nemluvil o tom. Samozřejmě Jeho bratr, který se narodil Jeho rodičům, předtím přijmul *sannyása* a odešel, On byl jinou manifestací Pána *Nityánandy*, ale to je další důvěrná věc. Ten bratr tedy odešel a opustil tento svět. I kdyby tedy Pán *Caitanya* řekl: „Stýská se Mi po Mém bratrovi. Chci, aby přišel,“ nikdo by nepochopil, co tím myslí. „Tvůj bratr odešel, opustil tento svět, přijmul *sannyása*, odešel na svaté místo a opustil Svě tělo.“ Nemluvil tedy o tom. Uvnitř myslel na Pána *Nityánandu*, i když se v tomto světě nikdy nesetkali. Pán *Nityánanda* o tom věděl, stovky mil daleko ve *Vrndávanu*. Věděl: „Pán *Caitanya* touží po Mé společnosti.“

Odešel tedy do *Navadvipu* a zůstal v domě *Nandaná Ácáryi*. Myslel si: „Půjdu do *Navadvipu*, ale nepůjdu osobně navštívit Pána *Caitanyu*, uvidím, jestli ví, kde jsem.“ Takto si hrál s Pánem *Caitanyou*. Přišel tedy do domu *Nandaná Ácáryi* a řekl: „*Nandaná Ácáryo*, zůstávám tady, neříkej

nikomu, že jsem v tomto městě." Přišel velmi tajně. **Nandaná Ācārya** řekl: „Dobrá, zůstaň v mém domě, já nikomu nic neřeknu." Velmi brzy potom, druhý den, se Pán **Caitanya** setkal se Svými oddanými a řekl: „Dnes v noci jsem měl velice zvláštní sen. Zdálo se mi, že přímo před Mým domem zastavil velký kočár tažený koňmi a z toho kočáru vystoupil velký muž a vypadal velice zvláštně. Přes rameno měl velkou tlustou tyč, byl oblečen v zeleném, na hlavě měl zelenou látku, v druhé ruce držel rozbitý hrnec a nešel moc pevně, motal se sem a tam jako by byl omámený. V levém uchu měl velmi zvláštní náušnici. Stál před Mým domem a říkal znovu a znovu: „Není toto dům **Nimáic Pandita**? Není toto dům **Nimáic Pandita**? Není toto dům **Nimáic Pandit**“ Dvacetkrát to řekl. „Není toto dům **Nimáic Pandita**? Není toto dům **Nimáic Pandita**“ Pak jsem vyšel ven a zeptal jsem se: „Kdo jsi?“ On se usmál a řekl: „Já jsem Tvůj bratr a zítra se setkáme.“ Pán **Caitanya** řekl: „Měl jsem tento sen, jděte tedy všude a podívejte se, jestli můžete najít tuto neobvyklou osobnost.“ Oddaní tedy chodili po celém **Navadvípu** a hledali, ale nikdo nepomyslel na to, aby hledali v domě **Nandaná Ācāryi**. Pak se vrátili a řekli: „Pane **Caitanyo**, v tomto městě není taková osoba, hledali jsme všude.“ Pán **Caitanya** řekl: „Najdu Ho sám.“ Pak šel se všemi Svými oddanými přímo do domu **Nandaná Ācāryi**. Z domu **Nandaná Ācāryi** vyšel Pán **Nityánanda** a všichni oddaní žasli, když viděli stejnou osobnost ze snu Pána **Caitanyi**, zářící jako tisíce sluncí. Dva Pánové se objali a všichni mohli pochopit: „Tady je něco velmi hlubokého. Jakmile se setká li, jsou hned velmi důvěrní přátelé. Co je tento hluboký vztah?“ Tímto způsobem byla vyjevena záhada vztahu **Gaura Nitái**, Pána **Caitanyi** a Pána **Nityanandy**.

Později se Pán **Caitanya** rozhodl zvětšit Své **sañkīrtanové** hnutí, zvětšit zpívání **Hare Krsna** v celé Indii, a proto musel přijmout **sannyása**. Jako další příklad vážné nálady Pána **Caitanyi** můžeme vidět, jak si myslel: „Přijmu **sannyása**.“ Nikdo o tom nevěděl, nikdo to nečekal. Jediný, komu o tom řekl, byl Pán **Nityánanda**. Řekl Mu: „Něco Ti povím, ale řekni to jen pěti lidem: velmi brzy, v jeden den, kdy bude speciální postavení měsíce, přijmu **sannyása** v Katvě od **Kešavy Bhárafih**. Řekni to jen Mé matce, **Gadádharma Panditovi**, **Candraščkharovi**, **Mukundovi** a **Brahmánandovi**, řekni to jen těmto pěti oddaným, jmak nikomu.“ Den předtím, než přijmul **sannyása** o tom tedy kromě těch pěti nikdo nevěděl. Matce **Sací** to

samořejmě Pán **Nityánanda** řekl a řekl jí také: „Neříkej to nikomu jinému,“ a ona bojovala, aby se ovládla. Toho večera přicházelo do domu Pána **Caitanyi** jako obvykle mnoho lidí, včetně **Kholáveci Šrídharma**. **Kholávecá Šrídharma** byl velice jednoduchý oddaný, který vyráběl a prodával pohárky, jídlo buďto vyžebal, nebo vypěstoval na zahradě a tyto velmi jednoduché věci vždy obětoval Pánu **Caitanyovi**. Pánu **Caitanyovi** se to velice líbilo. **Kholávecá Šrídharma** přišel s dýní a tuto dýni dal Pánu **Caitanyovi**, který si myslel: „Zítra přijmu **sannyása** a asi nikdy už neochutnám nic od **Kholáveci Šrídharma**.“ Řekl tedy Své matce: „Prosím, uvař něco z této dýně s mlékem.“ Ona tedy vařila a také chápala, co tím myslel, tak při tom plakala. Tak prošel večer a oddaní se všichni k Pánu **Caitanyovi** chovali normálně, nevěděli, že hned příští ráno bude pryč. Ráno velice brzy vstal, aby odešel, bylo to tři hodiny před východem slunce. Ale matka **Šací** to věděla, tak už seděla u brány, **Gadádharma Pandita** také přicházel, protože o tom také věděl. Nemohli mluvit, **Gadádharma Pandita** řekl: „Chci jít s Tebou.“ Pán **Caitanya** řekl: „V této záležitosti nepotřebuji ničí doprovod.“ A prostě odešel. Ráno oddaní přišli jako obvykle k Jeho domu a viděli matku **Šací** jak sedí před bránou. **Šrívása Thákura** se zeptal: „Proč tu sedíš?“ A ona odpověděla: „Protože, ... všechno tady je vaše, můžete si to vzít,“ takto mluvila, velice zvláštně. Tak mohli pochopit, že Pán **Caitanya** odešel, a byli vehce nešťastní.

Ale Pán **Nityánanda** je tak milostivý, že když viděl utrpení oddaných, udělal transcendentální plán, jak přivést Pána **Caitanyu** zpátky. Následoval Pána **Caitanyu** a setkal se s Ním v Katvě, potom, co přijmul **sannyása**. Pán **Caitanya** už byl **sannyásí**, s vyholenou hlavou a **dandou**. Pán **Nityánanda** měl ten transcendentální plán, jak přivést Pána **Caitanyu** zpět, aby se setkal s matkou **Šací** a všemi oddanými - nemůže přeci jen tak odejít. Cestoval s Pánem **Caitanyou** podle břehu **Gangy**. Pán **Caitanya** měl plán: „Nyní půjdu do **Vrndávanu**.“ Pán **Nityánanda Prabhu** povzbuzoval Pána **Caitanyu** v Jeho extázi a tímto způsobem oklamal Pána **Caitanyu**, aby si myslel, že **Ganga** je **Yamuná**, protože **Ganga** a **Yamuná** v jednom místě tečou spolu. Když jdete podle **Gangy**, dojdete do Himalájí, a podle **Yamuny** dojdete také do Himalájí, ale přes **Vrndávan**. Pán **Caitanya** tedy šel podle **Gangy**, aby došel k **Yamuně**, a tak by šel do **Vrndávanu**. Ale Pán **Nityánanda** zařídil transcendentální trik, že místo na sever šel na jih, po

proudu, ne proti proudu a myslel si, že *Ganga* je *Yamuná*. Myslel si, že jde do *Vrndávanu*. Tak byl Pán *Caitanya* úplně pohroužen v extázi a myslel si: „Teď jdu do *Vrndávanu*“

Na *Ganze* leží *Šántipur*, město, kde sídlí *Šri Advaita Ácárya* a Pán *Nityánanda* si myslel: „Pán *Caitanya* dojde do *Šántipuru* a Já musím zatím zařídit, aby tam přišli všichni oddaní.“ Proto se musel dostat do *Šántipuru* první. Jako šílený skočil Pán *Nityánanda* do řeky, protože proud řeky byl velice rychlý. Plul po řece z *Katwy* do *Šántipuru*, šedesát mil, jako šílený a volal: „*Gaura haribol! Hari, hariboll*“ a stříkal vodu; šedesát mil po *Ganze*, dokud nedoplul do *Šántipuru*. Tam vyšel ven a řekl: „Pán *Caitanya* přichází, zařídil jsem to pro vás.“ Všichni oddaní byli v extázi, vrátil se jim znovu život. Tímto způsobem zařídil transcendentální zábavy, kdy se Pán *Caitanya* setkal s oddanými a *Saci-devi* Ho požádala: „Prosím, zůstaň v *Jagannáth Puri*, abych o Tobě mohla dostávat aspoň zprávy.“ A tak Ho všichni mohli naposledy vidět, než odešel na Svou *sannyásinskou* cestu.

Jindy na místě v *Máyápuru*, které se jmenuje *Rtadvip*, což je jeden z devíti ostrovů *Navadvipu*, Pán *Nityánanda* byl s oddanými a dostával se do extázi Pána *Balaráma*. *Máyápuru* se říká *Gupta Vrndávan*, je vlastně stejný jako *Vrndávan*, stejné místo, ale je to velice obtížné pochopit, *gupta* znamená skrytý. Ale Pán *Nityánanda* ukázal oddaným, jak svatý *dhám Navadvlp* je stejný jako *Vrndávan*. Dostal se do nálady Pána *Balaráma* a přivolal Svou tyčku a flétnu a volal: „Kde je *Sudama*? Kde je *Šridámal* Budeme si hrát.“ Tímto způsobem byl zaplaven extází *Balarámy*. Oddaní však byli v náladě nářku: „Pán *Caitanya* odešel, přijmul *sannyása*, odešel do *Jagannáth Puri*.“ Nemohli být povzbuzeni. Jenom volali na Pána *Nityánandu*: „*Šri Caitanya* nás opustil jako žebráky, přijal *sannyása* a odešel do *Jagannáth Puri*.“ Když to Pán *Nityánanda* slyšel, jen upadl na zem. Volal na Pána *Caitanyu* Jeho přezdívkou: „*Kanaiya*, co jsi nám to udělal? Nechal jsi nás tu samotné!“ Tímto způsobem přijal tuto náladu nářku, spadl na zem v bezvědomí a oddaní začali zpívat *Harc Krsna*, protože Pán *Nityánanda* ležel na zemi a nehýbal se, tak zpívali, zpívali, dlouhou dobu a nic se nedělo. Nakonec začali zpívat svaté jméno Pána *Caitanyi* a pak Pán *Nityánanda* vyskočil a začal tančit. Potom jim ukázal Svou transcendentální mocí, že Pán *Caitanya* je s nimi. Celé místo se najednou proměnilo na *Rádhákundu*.

Takto můžete pochopit, že transcendentální extáze Pána *Nityánandy* byly tak silné, že kdekoliv byl, vyjevoval před oddanými různé aspekty duchovního světa. A mohl jim dokonce ukázat Pána *Caitanyu*, protože jim ukázal: „Tady je Pán *Caitanya*. Chybí vám? Tady je! Zpívá a tančí. Jen se podívejte!“ A pak Ho oddaní mohli vidět a byli tím ohromeni. To je tedy milost Pána *Nityánandy*. Je to také milost duchovního mistra, protože my také jako ti oddaní, samozřejmě, že oni jsou na osvobozené úrovni, ale my se také, stejně jako oni, cítíme ztraceni a sami, odloučení od Pána *Caitanyi*, od Pána *Krsny* Ale milost Pána *Nityánandy* je taková, že On může přivést Pána *Caitanyu* kamkoliv, kde je. Kdekoliv začne zpívat a tančit, tam se Pán *Caitanya* vždycky zjeví také. Tak se oddaní velice připoutali ke společnosti Pána *Nityánandy*, protože chtěli být ve společnosti Pána *Caitanyi*. Věděli: „Začne-li Pán *Nityánanda* zpívat a tančit, Pán *Caitanya* se pak také zjeví a tančí a zpívá.“

Člověk tedy musí být velice silně připoutaný ke společnosti a službě duchovnímu mistrovi, jenž je manifestací Pána *Nityánandy*, a jehož milostí můžeme také dostat milost Pána. Abychom to dokázali udělat, musíme následovat principy dané duchovním mistrem na začátku - *vaidhi-bhakti*. Někdy se objevuje závěr: „Když je Pán *Nityánanda* původním duchovním mistrem, proč jedná jako *avadhuta*“ Je vysvětleno, že *avadhutové* nenásledují žádné principy, nestarají se o nic, jsou jen pohrouženi v extázi lásky k Bohu. To je transcendentální úroveň. Jinými slovy, na transcendentální úrovni, zcela nad hmotným světem, duchovní mistr zaměstnává své žáky v činnostech transcendentální extáze. Ukazuje jim, jak mají čistě sloužit *Krsnovi* v transcendentálním sídle - to je nad úrovní pouhého ovládní smyslů a myslí zde v hmotném světě. Ale my jsme v hmotném světě, jsme na hmotné úrovni, proto v žádném případě nemáme napodobovat. Proto pro nás duchovní mistr jedná jako *ácárya*, který učí pravidla a omezení oddané služby a sám jde příkladem, abychom věděli, jak to máme dělat. Musíme, musíme se dostat na úroveň ovládní smyslů, jinak nikdy nebudeme moci vychutnat tyto vnitřní zábavy. Tento svět smyslů, smyslového znepokojení, je světem vtělených podmíněných duší *indriyasendriyasárthe rága-dvesau vyavasthítai* - to je symptom, smysly jsou některými smyslovými předměty přitahovány, jinými odpuzovány, to je dualita. Smysly jsou rozrušené,

snaží se užívat si něčeho a jsou také znechuceny a snaží se vyhnout něčemu jinému - to je svět smyslů a to je to, co zažívají vtělené podmíněné bytosti. **Rága-dvcsau vyavasthitau.** *Vyavasthitau* znamená, že je to jako systém, podmínění, které je na nás uvaleno, jako když nás vláda pošle do vězení. Je nám to vnuceno, jdeme do vězení a musíme tam zůstat. Tento hmotný svět, tento hmotný systém, kteří je na nás uvalen, (že máme tyto smysly, které jsou rozrušené - je nám to vnuceno, snažíme se něčeho si užívat a něčemu jinému se vyhýbat) to je podmínění - duality, které nám jsou vnuceny. Proč je nám to vnuceno? Protože jsme pošetilí, nejsme si vědomí *Krsny*, jsme plní chťiče. Ale v těchto podmínkách nemůžeme vědět, co je vědomí *Krsny*. **Tayor na vašam ágacchet tau hy asya paripanthinau** - proto celé toto životní podmínění, materialistické podmínění života, být přitahován ke smyslovým předmětům, to je ohromná překážka v duchovní realizaci, je to velký problém pro někoho, kdo chce jít zpátky k Bohu. Jako když jedeme po cestě a najednou na ní leží velké kameny, chceme je překonat, ale je to velice obtížné, kameny se hromadí více a více a je to stále obtížnější. Možná jsme přijeli autem, ale kvůli kamenům nemůžeme jet dál, pak lezeme pěšky přes kameny, ale je to velice nejisté, a pak si můžeme zlomit nohu nebo zvrtnout kotník nebo něco takového a noha nás hrozně bolí, a pak je těžké vůbec chodit a skončíme tak, že jenom sedíme na kamenech a nemůžeme jít dál. **Paripanthinau** - celá ta záležitost uspokojování smyslů vtěleného života je přesně taková pro toho, kdo chce jít zpátky k Bohu. Je to velká překážka, kterou je velmi těžké překonat. V tomto podmínění znepokojenými smysly neexistuje žádná možnost okusit nějaké štěstí, duchovní štěstí, ale ani materiální štěstí, taková věc neexistuje. Přijmeme duchovní život, protože chceme zakusit skutečné štěstí. Ale dokud naše inteligence, naše vědomí není spojeno s *Krsnou*, nemůže být ani řeč o nějakém štěstí.

**Násti buddhir ayuktasya
na cáyuktasya bhávaná**

Násti buddhir ayuktasya, pokud nejste svou inteligencí, svým vyšším vědomím spojeni s *Krsnou*, pak bude vaše mysl neovládnutá - **na cábhávayatah śántir**, a je-li vaše mysl neovládnutá, pak nebudete mít khd. Vaše smysly neustále divoce utíkají a šlípí. Pak **aśántasya kutah sukham**, není-li klid od smyslů, neexistuje štěstí, nějaké štěstí ani nepřipadá v úvahu. To je podmínění v hmotném světě. Dostali jsme toto břímě smyslů, těla - bylo to

na nás uvaleno (toto hmotné tělo, s veškerým jeho neklidem, neovládnutou myslí, neovládnutými smysly), a proto jsme v podmínkách plných utrpení. Jsme neustále ve velkých nesnázích. *Krsna* říká, jak se z toho dostat: „Není-li vaše inteligence spojená, musíte ji spojit - **tad-buddhayas tad-átmánas** musíte spojit mysl, **tan-nisthás tat-paráyanáh**, všechno musí být spojeno se Mnou." A to je proces vědomí *Krsny*.

Ale jak to udělat? Jak se absorbovat do *Krsny* v tomto hmotném světě plném rozrušení? Proto existuje tento proces zpívání *Hare Krsna*. Zpíváme-li *Hare Krsríá* čistě, pak jsme okamžitě zaplaveni transcendentální extází a smysly a mysl jsou automaticky ovládnuty. Ale pak znovu přijde otázka: „Dobrá, to může být pravda, ale jak se zpívá *Hare Krsna mantra* čistě, aby to skutečně fungovalo?" Proto potřebujeme milost duchovního mistra. Protože duchovní mistr dává *Hare Krsna mahámantru*. Musíte mu tedy sloužit.

**šušrusoh śraddadhánasya
vásudeva-kathá-rucih
syán mahat-sevayá vipráh**

Syán mahat-sevayá vipráh, musíte sloužit duchovnímu mistrovi velmi pozorně. Pak tím, že mu takto sloužíte, dostanete chuť pro zpívání a naslouchání svatého jména *Krsny*. **Vásudeva-kathá-rucih**, **ruci** znamená chuť a **vásudeva-kathá** znamená zpívání, mluvení o **Vásudevovi**, **Krsnovi**. Dostanete chuť, budete mít z toho radost, jen ze sloužení duchovnímu mistrovi. Když dostanete tu vyšší chuť ze zpívání *Hare Krsna*, okamžitě budete osvobozeni od omezení smyslů a myslí, materialistických smyslů, materialistické myšl, pak se toho můžete vzdát a upevnit mysl na *Krsnu*, pak se můžete pohroužit do transcendentálního vědomí, pak můžete jít zpátky domů, zpátky k Bohu.

Služba duchovnímu mistrovi je absolutně nezbytná, abychom získali tuto skutečnou chuť pro zpívání *Hare Krsna*. Není těžké pochopit, jak je duchovní mistr manifestací Pána *Nityanandy Prabhua*. Protože v zábavách *Šri Caitanyí Maháprabhua* to byla přesně funkce Pána *Nityanandy* - aby pomohl podmíněným duším získat tu chuť. Chodil všude, jen aby jim pomohl, dokonce i k *Jagáiovi* a *Mádháiovi*: „Zpívejte *Hare Krsna*! A když zpívali, byli okamžitě díky Jeho síle zaplaveni extází. Duchovní mistr má stejnou moc, ale musíte se mu odevzdat, sloužit mu a záviset na jeho milosti.

Hare Krsna

0.